

Dank u voor die bloemen

‘Zeg, de paus treedt af, is dat niet iets voor jou?’ vraagt een medewerker van de begraafplaats aan de voorloper. Die reageert niet, want hij heeft het veel te druk. De rouwauto is voorgereden, eerder dan verwacht, en dan moet hij van alles regelen. Hij houdt de gang van zaken ook nauwkeurig in de gaten, zeker nu er een vrouwenteam klaar staat om te dragen. De familie van de overledene kan dan wel voor dat team gekozen hebben, maar zelf heeft hij zijn twijfels. Van de rouwauto naar de kapel dragen de familieleden de kist met de overledene zelf. Eigenlijk mag dat niet. Deze begraafplaats heeft als regel dat familieleden niet mogen dragen, omdat er ooit iemand in een graf gevallen is. Maar voor dit korte stukje heeft de voorloper vandaag een uitzondering gemaakt. De familieleden zijn sterk en gemotiveerd, het gaat hen heel goed af.

Er komen steeds meer mensen de kleine kapel binnen. De draagsters hebben allerlei taken gekregen: klapstoeltjes neerzetten, mensen een stoel wijzen, controleren of iedereen een programmaboekje heeft. Twee draagsters zijn bezig in de koffiekamer, waar de nabestaanden later bij elkaar zullen komen. Ze zetten er een muziekinstallatie neer en steken alvast de kaarsen aan. We zijn gekomen om te dragen, maar deze hand- en spandiensten verrichten we natuurlijk graag, want Claire, de uitvaartleidster, kan niet op twee plaatsen tegelijk zijn.

Als de dienst afgelopen is staan wij startklaar om te gaan dragen, maar de familieleden hebben zich al naast de kist opgesteld. Ze dragen hem de kapel uit en rijden hem op de rijdende baar regelrecht naar het graf. Wij lopen achter hen aan en dragen de bloemen. Blijkbaar vindt de voorloper dit ook goed, want hij loopt statig naast de pastoor voor de stoet uit. Het enige wat aan hem nog ontbreekt is een pausenstaf. Straks gaat hij tegen ons zeggen: ‘dank u voor die bloemen...’. Vlak voor het graf geven de familieleden hun dierbare schat tenslotte uit handen. Wij zetten hem voorzichtig op het graf. Ik voel een zekere spanning omdat je als draagster, zeker op deze begraafplaats, natuurlijk niet in het graf mag vallen. De voorloper kijkt kritisch toe als wij de kist laten neerdalen. Ik let niet op de familieleden, maar ik voel, ik weet haast wel zeker, dat ze dit liever zelf hadden willen doen. En dat ze dan niet in het graf waren gevallen.